

Pf 2003

Vše nejlepší do Nového roku 2003 Vám všem přejeme z redakce STOPY a děkujeme za přání, která jsme od mnohých obdrželi.

Podzimní slezina v Texasu . . .

(výňatek z dopisu Faráře)

. . . slezina se konala 9. listopadu na ranči Fort Adamson v Gilmer a to v pořadí již šestá. Změnili jsme této akci jméno. Dříve to byl "Poslední letní vandr", ale v minulých dvou letech tomu říkáme "Podzimní slezina". Sešlo se 108 lidí včetně dětí. Hodně kamarádů bylo "přespolních". Přijeli kluci z Arizony, Alabamy, Colorada, Connecticut, Floridy, Illinois, Iowy, Nevady, Ohio, Oklahoma, Oregon, jižní Texas, Wisconsin, z Kanady byl zastoupen Quebec, Ontario, Winnipeg. Účast byla i z Čech. Oheň nám zapálili kamarádi Šakal – Arizona, Šiška - Ohio, Rumsen – Ontario, Milada - Wisconsin

Farář a Fífa u potlachové hranice

Oheň se zapálil hned po setmění. Po uvítací řeči se zahrála trampska hymna a oheň byl věnován k počtě kamarádů odešlých v letošním roce – Zoltán (Colorado), Zdeněk Vondrášek (Ontario), Jirka Živný (Vancouver). Na úvod se předaly zvláštní ceny: Kamarád z největší dálky – Vojta (Ottawa), nejmladší tramp – David (Chicago).

Po otevření becky plzeňského byla volná zábava – soutěže se nepořádaly. Jelikož se sešla spousta hudebníků, tak se hrálo až do ranního kuropění. Počasí bylo úplně světové, takže letošní slezina vyšla na 100 procent. . . . Spousta kamarádů se už těší na příští rok 2003.

Farář

Kde a kdy Světový potlach

Kamarádi z Colorada předali pořádání příštího světového potlachu do Texasu Farářovi a Fífovi. Potlach se bude konat pravděpodobně koncem října nebo v listopadu v roce 2006, 5 let po potlachu v Australii.

WAMPOO aneb Těžká Medicína.

(vypráví Skřček z Montany, sepsal Jura Cancák)

Každý člověk má v hloubi duše skrytou povědomou touhu po poznávání cizích krajů a všeho neznámého, co se v nich skrývá. Ne každému však osud dopřeje oprostít se od neviditelných pout, která ho kličkami povinností a závazků, někdy na celý život, připoutají k jednomu místu. Těm, kterým se mnohdy i bez jejich přičinění, třeba pouze rozmarem osudu, podaří tato pouta odhodit a rozhodnou se pustit dále do světa, jistě mnoho není. Taková cesta osudu sebou přináší námahu, strádání a i chvíle osamělosti, ve kterých bys dal půl světa za to, aby byl s tebou někdo, komu by ses mohl svěřit se svými starostmi, nebo se podělit o svoji radost. Toto všechno je však vyváženo absolutní volností ducha, poznáním sebe sama a nekonečnou řadou dojmů, událostí a zážitků, natrvalo uchovaných v tvé mysli.

Je to bezesouštně obsaženo v jedné větě, kterou napsal na lístek poslaný z Jižní Ameriky Otakar Batlička, známý povídkami ze svého toulání světem, uveřejňovanými v časopisech "Mladý hlasatel" a "Vpřed", když se jako mladý hoch pustil do světa. Na lístku bylo napsáno: "Nemám co jíst, nemám kde spát, mám se báječně!" K tomu není co dodat. A ještě jedno jméno bych zde chtěl uvést za všechny světoběžníky, kteří dokázali změnit svůj život uposlechnutím volání pro ně dosud neobjevených světových dálav. Jan Welzl. Byl to člověk, který se vydal do světa se čtyřmi krejčary v kapse, aby nakonec, po dlouhém putování světem, prožil 30 let na dalekém severu, kde žil s Eskymáky a bílými polárníky podle zákonů jejich vlastních a podle zákonů přírody, které budou mít vždy větší platnost než mnohé zákony civilizační, vymyšlené člověkem.

Já sám jsem od mládí pociťoval podobné touhy, které mě hnaly zprvu z města ven do lesů a do údolí řek a posléze i dál za hranice republiky. Vždy jsem měl rád přírodu a vše co s ní souviselo a tak už kolem svých devíti let jsem se začal seznamovat s trampem.

Jak to vlastně začalo.

Nejprve bych se chtěl zmínit o svém dětství. Narodil jsem se v roce 1949 v Horním Žlebu. Je to malá vesnička kousek od Moravského Šternberka v podhůří Jeseníků. Tam jsem prožil nejkrásnější chvíle svého dětství. Vzpomínám si na překrásnou vůni lesů, na pstruhy v bystřině, tekoucí kolem našeho stavení, ohromné motýly na přilehlých loukách, vůni sušených hub na okenní římse a na výpravy za jeleny do lesů v Jeseníkách. V roce 1953 se však moji rodiče museli přestěhovat do Brna, když statek, ve kterém jsme bydleli, doznal změn způsobených násilnou socializací vesnice. Byly mě tenkrát čtyři roky. Byl jsem ve věku, kdy okolí, ve kterém dítě vyrůstá, má velký vliv na utváření jeho charakteru. Byl jsem náhle vytržen z prostředí horských luk plných kvítí a vůně sena, do šedé jednotvárnosti brněnských předměstských činžáků v okolí Cejlu a Radlasu. Byla to pro mě hrůza. Hrůza chlapce, který opravdu miloval přírodu svého rodiště. Hrůza rostliny vytržené z půdy, kde vyrůstala ve slunečním jasu a která byla náhle přesazena někam do špinavého bláta odpadní stoky. Najednou se pro mne vše změnilo. Okolí Radlasu bylo vyhlášenou nešpinavější čtvrtí Brna. Byla to směsice činžovních domů různých postavených a propojených dvory s mnoha průchody a zákoutími plnými různého harampádí, ve kterém kralovaly myši a krysy. Radlas byl také obydlím pro ty nejchudší lidi. Opilství a hádky tam byly na denním pořádku. Na Radlase byla také plynárna a teplárna, jejíž komíny plivaly do ovzduší tuny popílku a špinavých sazí. V tomto prostředí jsem tedy začal vyrůstat a objevovat svět. A tam se také narodil můj bratr a sestra. Náš otec býval často mimo domov. Byla bída a poznali jsme, co je to hlad. Maminka pracovala mnohdy až 12 hodin denně na jatkách a tak jsem si vlastně mohl dělat co jsem chtěl. Vyrůstal jsem bez disciplíny a bez

usměrnění otcovskou rukou. Netrvalo dlouho a shromáždil jsem kolem sebe partu podobných kluků, jako jsem byl já. Žili jsme bez jakýchkoli dobrých zásad a předsevzetí. Jenom pro různé lumpárny, ve kterých jsme viděli naplnění našich dobrodružných představ. Starší kluci z Radlasu mi začali říkat Mókin. Co si pamatují, tak to prý bylo jméno z nějakého starého filmu. Pověst kluků bydlících v Radlasu a jeho okolí byla taková, že se kluci z jiných přílehlých čtvrtí Radlasu vyhýbali. Nejbližší čtvrtě byly Židenice a Husovice. Tam nebydleli žádní andílci, ale na kluky z Radlasu byli krátkí. Často se mezi kluky z těchto čtvrtí a námi z Radlasu odehrávaly pouliční bitvy. Mnohdy v nich docházelo k vážným úrazům. Se zajatci těchto bitev se také nezacházelo nijak růžově. Jedním z trestů bylo pálení cigaretou tak dlouho, až se vězen rozplakal. Pak byl milostivě a s posměšky propuštěn.

Když jsem se později seznámil s knihami a myšlenkami Jaroslava Foglara, hluboce jsem před tímto vyjimečným člověkem smekl a uvědomil si, jak jinak by mohly vyrůstat celé generace mladých lidí, kdyby jeho myšlenky nebyly v padesátých letech na dlouhou dobu násilně zaslapaný a potlačeny. Psala se však padesátá léta a doba byla taková jaká byla a já jsem se po pár letech stal jedním z nejhorších hochů na Radlase. Ve škole jsem míval často problémy. Učitelé se mnou měli potíže a tak jsem střídal školy na Bratislavské, na Staré a na Křenové. Nakonec mě prohlásili za darebáka a moje trampoty byly dovršeny tím, když jsem dal jednomu klukovi, jmenoval se Karel Sláma, dynamitové rozbušky, ke kterým jsem někde, už ani nevím kde, přišel. Karel neměl nic jiného na práci, než že ty rozbušky začal nahřívát nad plynovým sporákem. Samozřejmě že to vybuchlo a mimo jiné škody to Karlovi utrhlo prst na pravé ruce. Po tomto incidentu bylo všem mým kamarádům zakázáno se se mnou stýkat. Co se mně týče, byl jsem na svoji špatnou pověst a na to, že se mě všichni bojí, pyšný. Situace se však vyhroutil tak, že jsme se museli z Radlasu odstěhovat. Otec nás už v tu dobu opustil a chudák máma, teprve později jsem si uvědomil, jaké jsem jí dělal potíže. S bídou sehnala malý byt v Nových Černovicích. Mně bylo tenkrát deset let a prvního půl roku v Černovicích jsem se stůj co stůj snažil obhajit titul chlapce, nebojícího se nikoho a ničeho. A tak, když jsem se tam postupně porval se všemi v mém věku co o to stáli, přišla řada na starší vyhlášené černovické rváče. Říkali o mně: "Nikdo si s ním nic nezačíná, nebo vám něco špatného udělá. Je to radlasák." Ty moje rvačky vyvrcholily tím, když jsem jednou v parku na Slámově ulici dostával nářez od jednoho daleko staršího kluka. Ten si vzal boxerské rukavice a řekl, že zkrotí toho malého radlasáka. A taky že jo. Mydlil mě do hlavy boxerskými údery, kterými chtěl ostatním dokázat, jaký je boxerský talent. Já jsem byl víc na zemi než na nohách, ale vždycky jsem zase vyskočil a pokoušel se dát rvát. Ale jeho dobře mířené rány mě posílaly k zemi. Po jedné takové ráně jsem s námahou opět vstal a začal křičet, že to byla jeho poslední rána. On se ale znovu rozmáchl k ráně další, která by byla jistě poslední, protože po ní bych už asi nevstal. Než však rána dopadla, vytáhl jsem z kapsy elektrikářské kleště a vši silou jsem mu je vrazil do žeber. Důsledek toho byl, že ho odvezli do nemocnice a já měl od té doby ode všech pokoj. Ne tak ale ve škole. Tam jsem měl neustálé potíže. Byl jsem problémový žák a učitelé nevěděli, co se mnou mají dělat.

Zhruba v tu dobu jsem se seznámil s jedním hochem, jehož starší bratr jezdil na čundry. O trampech neboli čundrácích, jak se tehdy říkalo, jsem už trochu něco věděl. To bylo koncem roku 1957, kdy jsme ještě bydleli na Radlase. Dva starší chlapi mě tehdy vzali sebou na čundr. Jeli jsme na Šárku a bylo to poprvé, co jsem se tak vydal z města do přírody. Byl jsem z toho všeho uchvácen a uvědomil si, že vlastně nacházím něco, co jsem ztratil v té malé vesničce v krajině Jeseníků. S těmi kamarády jsem pak vyjel ještě několikrát. V roce 1958 jsme byli na Hrotovických rybnících a v dalším roce v říjnu na Ketkováku, kde pořádala potlach osada Šedý Bobr. Potom ale následovalo přestěhování a tím i ztráta spojení s tímto světem trampingu, jež mě tak trochu pootevřel dveře, které se ale nyní začaly znovu otevírat. Přes toho mého nového kamaráda jsem se v našem novém bydlišti v Černovicích seznámil se staršími hochy, kteří jezdili na čundr a nakonec jsem se stal nejmladším členem trampské osady Tetřev, jejíž členové, co mě utkvělo v paměti, byli Kačaba, Felix, Bob a Maspec. Jezdívají jsme hlavně z brněnského pátého nástupiště na Jihlavku a Oslavku. Táhli jsme vždy do lesů, k řekám a rybníkům, kde za hvězdných nocí hlaholily kytary a já jsem se zatajeným dechem poslouchal písničky o traperech, kovbojích, dřevorubcích a námořnících, o dalekých zemích, kam ještě nedosáhla ruka civilizace a kde je jen samá neporušená posvátná

panenská příroda. Tyto písně spolu s divoce romantickými údolími Jihlavky u hradu Kozlova a Oslavky kolem hradu Lamberka na mě hluboce zapůsobily a začal jsem toužit po nějakých lepších lidských vztazích a hodnotách, se kterými jsem se doposud nikde nesetkal, ale o kterých jsem tušil, že někde existují.

Na těchto svých trampských toulkách jsem začal poznávat další kamarády a osady, ale některé věci se mi mezi trampy nelíbily. Jedna z nich byla ta, že se všichni velmi změnili, když na scénu vstoupil alkohol a rovněž to sokovské překonávání se a vytahování, když mezi námi byly dívky, mi nebylo moc po chuti. Toto všechno znamenalo určitý odklon od ideálů, které jsem v trampingu spatřoval. Tak se stalo, že v roce 1961 jsem s trampskými partami přerušil styky. Stále mě to však táhlo ven z města a tak jsem dal dohromady partu kamarádů. Byli jsme tři a říkali jsme o sobě, že jsme skauti. Jezdívají jsme hlavně do Říkonína na Libochovku. Otec jednoho z nás, pan Bílek, tam na skále postavil malý sroubek, který vypadal jako orlí hnízdo. Bylo to opravdu romantické místo dostupné jenom po malé strmé cestičce. Prožívali jsme tam hezké chvíle a seznámili jsme se tam s několika místními obyvateli. Já jsem se začel do Základů skautingu od A.B. Svojsíka a s poctivou upřímností v kamarádkém duchu jsme vše dělali v těchto zásadách woodcraftu. Sháněl jsem také všechnu možnou literaturu o junácích a skautech. Faktem je, že mnohé knihy jsem si od někoho vypůjčil a potom je zapomněl vrátit. Nakonec jsem tak měl velkou knihovnu, kterou mě kde kdo záviděl. Jednoho krásného dne moji maminku navštívili pracovníci Národního výboru a oznámili jí, že pokud se mnou něco neudělá, tím myslí pokud nebude stačit na moji výchovu, tak že mě odeberou a pošlou do polepšovny čili do past'áku neboli do útulku pro mravně narušenou mládež. Nějak se totiž dověděli o té naší partě a z toho si vymysleli, že v Černovicích zakládám skauting. Píchnutí do vosího hnízda bylo v 60-tých letech proti podezření z takovéto věci, bezpodstatnou malicherností. Kdo tyto doby pamatuje, jistě se nepozastaví nad tím, že tyto sečtělí pánové tenkrát používali přírovnání skautingu k Hitlerovu sdružení mládeže.

Dopadlo to tak, že jsem se přesvědčil, že v režimu, ve kterém tehdy Československá republika žila, není místo pro čisté myšlenky skautingu vychovávající čestné a poctivé lidi. Když jsem byl tedy tímto způsobem donucen toho našeho skautingu zanechat, vrátil jsem se k dřívějšímu životu v pouličních partách. Ten zelený plamínek trampingu však v mém srdci neuhasl. Netrvalo dlouho a zase mě bylo možno v sobotu vidět na pátém nástupišti. Jezdil jsem hlavně na Oslavku. Někdy taky na jiná místa s různými brněnskými osadami. V létě o sobotách bývalo páté nástupiště vždy plné trampů táhnoucích do přírody prožívat své sny. V sychravých podzimních a mrazivých zimních dnech se nás tam však scházela jenom hrstka. Říkali jsme o sobě, že jsme ortodoxní trampové a považovali jsme si toho, že at' přšelo, sněžilo, byly Vánoce nebo jiné dny volna, vždy jsme bez ohledu na počasí na tom nádraží byli. Jenom jsme se potutelně usmívali, kde že jsou ti ostřílení letní trampové. Byli jsme hrdí na to, že jiní nebyli tak tvrdí jako my. A byla to pravda. Prožil jsem dobré i špatné chvíle s těmito kamarády a kamarádkami, kteří byli pro mně vlastně více mojí rodinou než moji příbuzní.

V roce 1965 jsem začal jezdit s osadou Orli na Oslavku a údolí od Kančí louky kolem hradu Lamberka až pod Náměšť nad Oslavou jsme pojmenovali Údolí Klondike. Vzpomínám si, že tam tenkrát jezdili kamarádi Havec, Šnek, Marhula, Medvídek, Medvěd, Dany, Bača, Vašík, Julek, Kódl, Gast, Rypoš, Kropáček, Sekáč, Nimrod, Silver, Laboš, Luboš, Jelen, Kong, Zoryn, Bimba, Archym a mnoho dalších. V létě 1968 jsem na Orláku pod skálou s pěti kamarády postavil srub pod převisem. Byl to tehdy jeden z prvních srubů v údolí. Společně jsme také na Orláku postavili totem Údolí Klondike, který tam stojí dodnes. Desetiletí 1958 až 1968 obsahovalo moje nejkrásnější trampská léta, která jsem prožil v kruhu dobrých kamarádů.

Můj odchod z republiky

Přišly známé události roku 1968 a mnoho kamarádů trampů se rozběhlo za hranice do celého světa. Volání dalek jsem neodolal ani já a tak se v lednu 1969 vydávám na svůj velký životní vandr, o kterém jsem tenkrát netušil, že bude trvat tak dlouho a že mě zavede do mnoha koutů světa. Když se teď po letech nad mým tehdejším rozhodnutím zamyslím, děkuji pánu Bohu za to, že mě tenkrát vnukl tuto myšlenku. Odešel jsem sice od svých kamarádů a kamarádek, odešel jsem z té nádherné země, která byla pro mnoho generací domovem mé rodiny, odešel jsem ale také současně od své dosavadní minulosti, která, mimo světlé chvíle strávené na čundrech,

byla jen šedivou, bezvýhodně nekonečnou řadou jednotvárně promarněných dní. Odešel jsem od minulosti, abych si toto všechno ve světě uvědomil, obrátil se k lepšímu pochopení smyslu života a v neposlední řadě, abych zjistil že zem, kterou jsem opustil, je jedna z nejkrásnějších na světě.

Právě v tu dobu, kdy k nám vtrhla sovětská armáda, jsem dostal povolávací rozkaz k nastoupení vojenské základní služby. Protože všude panoval veliký zmatek a nikdo nevěděl co má dělat, byl můj nástup do Bratislavy, kam jsem měl narukovat, odložen. Začal jsem se dovídat že ten nebo támhle ten kamarád opustil republiku a tak se stalo, že i já jsem se k tomuto kroku rozhodl. Už pár týdnů předtím jsem rozdělil moje trampské věci kamarádům. Stan, kotlík na vaření, kytaru, US tornu. Jedině co jsem si nechal byl můj poklad, moje knihy. Na těch mě opravdu moc záleželo. Knihy od Svojsjika, Foglara, Kuděje, Karla Maze, Batličky, Setona, Mladé hlasatele, Junáky, vše ve vynikajícím stavu, žádná salátová vydání. Všechno jsem to nechal u mé mámy, které jsem jednou ráno podal ruku, dal jí pusku a řekl, že jedu na týden na tramp na Slovensko. Když jsem potom odcházel chodbou činžáku kde jsme bydleli, netušil jsem, že mámu neuvídím jednadvacet let.

... ve vlaku do Rakouska jsem přemýšlel, kolik kamarádů se dušovalo, že odjede se mnou a nakonec jsem odjížděl sám

... než jsem zakotvil v charitě v Purkersdorfu jsem se přihlásil na ambasádě Jihoafrické republiky. Za několik dní mi tam přišlo vyznění, že se mám na vyslanectví znovu dostavit. Tam mě k mému radostnému překvapení sdělili, že mám vše vyřízeno a že mě Jihoafrická republika přijímá. Tak se stalo, že za pouhé tři týdny jsem už odjížděl z Vídně do Jižní Afriky. Venku před ambasádou sněžilo a mrzlo

Jihoafrická republika nás velice mile přivítala a přijala. Jaká to byla veliká změna. V Rakousku a Německu hrozná zima, já jsem tam byl soustavně zmrzlý jako rampouch. A teď? najednou nádherné počasí, teplo a kolem palmy. Byli jsme ubytováni v hotelu s názvem Helenic. Patřil nějakým Řekům a byl nám placen až do doby, než si najdeme zaměstnání. Po několika dnech jsme se trochu rozkoukali a šli si vyřídit řidičské průkazy. Měl jsem papíry jenom na motocykl, ale bez problémů jsem dostal řidičák na všechno.

Po necelých čtrnácti dnech, jsem už měl zaměstnání. Našel jsem práci v Pretorii ve slévárně firmy Iscor. Pracoval jsem u pecí ve velkém horku v azbestovém obleku. Práce se mě moc nezamlouvala a tak jsem po dvou týdnech Pretorii opustil a odstěhoval se do malého blízkého městečka Boxburg. Tam jsem začal pracovat jako pomocný dělník u firmy Rockma, která vyráběla součástky na automobily. Pracovní podmínky tam byly velmi tvrdé, v porovnání s tím na co jsem byl já i všichni ostatní zvyklí z Československa. V Johannesburgu jsem objevil obchod Army Surplus. Prodávaly se tam různé armádní věci. Mimo jiné tam měl ten chlapík taky motocykl Harley Davidson 1945 model WLA a to úplně nový, ještě nesložený, zabalený v bednách ve vazelině. Domluvil jsem se s ním na ceně a že mě dá tu mašinu do dvou týdnů dohromady. Tyto motocykly byly vyráběny ve druhé světové válce pro americkou armádu, bojující proti Romelovi v severní Africe. Všechno bylo v barvě khaki a na nádrži byla bílá hvězda US Army. Když jsem toto monstrum po dvou týdnech přebíral, suveréně jsem zasedl a uchopil řídítka. Po nastartování, se kterým mi majitel obchodu pomohl a po pokusu rozjet se však Harley jenom poskočil a zůstal stát. Zjevně bylo vidět, že s tím nemám praxi. Ten chlapík mi to všechno vysvětlil co a jak se dělá a motocykl se konečně pohnul kupředu. Lépe však řečeno "poskočil" a já jsem se s vyvalenýma očima vřítel uprostřed Johannesburgu do čtyřproudé ulice. Měl jsem jen jednu utkvělou myšlenku – jen se nenabourat. Tak jsem držel řídítka a statečně klíčkoval mezi automobily. Náhle z malé uličky vyjel na kole černoch. Na zádech vezl koš plný čerstvě napečených chlebů a rohlíků. Vjel mě do cesty a já, přes všechnu snahu zabránit srážce, narazil do jeho zadního kola. Chleba a rohlíky se rozlétly po ulici, černoch spadal s kola a začal utíkat pryč, až se mu za patama prášilo. Jak to dopadlo nevím, protože jsem se ten pekelný stroj marně pokoušel zpomalit nebo zastavit. Když se mi to asi po míli přece jen podařilo, slezl jsem a dodatečně se mi udělalo mdlo. Nic se ale nedělo, nikdo mě nepronásledoval a tak jsem se pokoušel Harleye znovu nastartovat. Všechno ale bylo marné, tak jsem ho zkusil kus cesty tlačit. Když mě začalo všechno bolet tak jsem ho zaparkoval a šel na autobus do Boxburgu. Na druhý den jsem toho Harleye vyměnil jednomu krajanovi z Bratislavy za jeho Hondu 50.

... Pokračování příště ...

Poznámky redakce

Píše Apač z Ontaria

... prave som si prehral tvoje SDVD, prekrasna praca ! Trochu si ma zarmutil ako som zostal pozadu, ale som rad ze som sa dozil tejto elektronickej doby, ucim sa az sa stoho potim. Mam XP computer a za tych par mesiacov som do toho uz vkrocil. Zajtra skusim prelozit tvoje SDVD na VHS a PAL system, dam ti vediet ako to vide ! Mislim si ze Bush River je asi najkrajšie miesto na svete ake si tramping mohol vybrat.

(Apač dělal svoje video na Bush River, když tam byl světový potlach a jeho umělecké dřevěné intarzie byly mezi potlachovými cenami)

Jirka Houdek z Doks

Stále se mi nedařilo otevřít elektronickou podobu časopisu STOPA. Ale o tom jsem už před časem psal. Pak mi nešly další věci a to už jsem začal tušit nějakou zradu. Samozřejmě. Měl jsem nainstalovány starší verze některých programů, které prostě na některé věci nefungují. Udělal jsem razantní obměnu a doplnění. Najednou všechno šlape bez problémů.

Důvod, proč píšete je ten, že jsem se dočetl ve článku od mladého Vodrážky o tom, že dává dohromady pozůstalost po Ádovi. Mám tu po tátovi jeden pohár ze soutěže v roce 1935, který je také na fotce a ve svém skromném archivu jsem vyhrabal pár fotek po tátovi a článek, který možná trochu doplní a objasní začátky pěvecké skupiny Westmens club, protože tak se z počátku správně jmenovali.

Westmani před válkou

SVCD A DVD

Malá filmová škola pro trampy

Když jsme v šedesátých letech soutěžili s Wimpym o Trampského Oskara v amatérské osmičce, tak jsme neměli nejmenší tušení, do jakých možností nás dovede moderní technika a hlavně video. Co nám to dalo jen práce ozvučit film synchronizací s magnetofonem. Pamatuji se, že 2. ročník Trampského Oskara se pořádal na Ranči 7D v zimě 1965 a v porotě byl tehdy i Jožka Slavík a Rančer. Brodili jsme se po pás ve sněhu a pár kluků, jako třeba Jerry Vlk a Křížák, spali v záhrabu jen pod dekou. Jo... to byly časy.

Není mezi námi už ani Rančer ani Jožka, Jerry Vlk, Křížák a ani Wimpy. Všechny filmy z té doby si ode mne vypůjčil jeden kamarád (taky člen STO Severu) před dvaceti lety, když tu byl z Německa na prvním potlachu vancouverských STO a od té doby jsem neviděl ani filmy ani jeho. Moji Admiru II 8mm jsem nechal při útěku doma a novou kameru jsem si pořídil až v roce 1984. Takže jsem stačil zachytit historii od druhého Vítání Jara na ostrově. A od té doby jsem sporadicky filmoval tuhle a támhle a vše dával do krabice – pro „až jednou bude čas“. Video se mezitím vyvíjelo a zdokonalovalo.

Hlavně mám na mysli Digital Video (DV). Čekalo se ale na počítače, protože DV je zde už pár let, ale domácí počítače nebyly schopny zvládnout ten přívál „bajtů“ co obsahuje digitální zvuk a hlavně obraz.

Ted' ale nastala ta doba zlomu, kdy veškerá technika na editování je přístupná a levně vypalovačky a CD disky umožňují udělat kopie pro každého, kdo má o ně zájem. Zbývá pouze mamutí úkol dát to vše dohromady tak, aby se na to dalo koukat. Pořídili jsme si v redakci „Digital Video Editing Workstation“ a pomalu se pouštíme do slepování časů minulých a překopírování dostupného materiálu v přijatelné formě na SVCD nebo později i na DVD. Cena prázdného DVD klesla ze dvaceti dolarů na dvanáct a snad to půjde dolů ještě víc. Na DVD disk se vejde asi 90 minut videa profesionální kvality.

Dali jsme se tedy na výrobu trampských video disků a některý z nich se ti může dostat do ruky. Po počátečním tápání a studování všech možných zdrojů jsme se ustálili na video disku formátu SVCD (asi 40 minut videa), což je zkratka pro Super Video Compact Disk. Jsou zde tři formáty, které připadají v úvahu. VCD je jeden z nich. Převést Digital Video z kamery na tento formát lze, ale kvalita není nejlepší. První disk STOPY byl ze Saperova Padesátky a byl použit VCD formát. Ten samý formát je na disku Velrybářská Výprava 1999. Tam je navíc originální páska v analogovém formátu, což kvalitě opět ubralo. Poslední „výtvor“ je z Calgarského Potlachu a to je již ve formátu SVCD. Tento formát hrají novější DVD Table Top přehrávače a také počítače co mají instalován MPEG2 codec nebo DVD ROM drive a software na přehrávání DVD disků. (WinDVD nebo třeba MyDVD). Poslední formát je DVD, který hodláme také používat pro ty, co si to v tomto drahém formátu objednájí. Kvalita je nejlepší, ale výrobní náklady nejsou \$2 jako SVCD, ale \$15-\$25 (s daněmi). Čeká nás velký job editování všech videopásků z posledních 20-ti let, Vítání Jara, potlachy jak na Squamish tak Calgarské a také vandry a Světové potlachy. Pokud je někdo ochotný dát k dispozici své video at' DV, VHS, 8mm nebo hi8mm tak kazeta bude vrácena majiteli nepoškozená a autorský credit bude ve videu uveden. Vhodné scény jsou „digitized“ a převedou se na computer v Adobi Premiere formátu, který je možno editovat. Pokud se někomu z vás válí doma nevyužité takové trampské klenoty, tak sem s nimi. Kromě svých máme už 8mm pásky od Kurina. Výsledný materiál bude k dispozici všem trampům za výrobní cenu asi \$2 za SuperVideoCD a poštovné, které je zhruba \$1 Canada, \$2 US a \$3 ostatní svět. Seznam dokončených titulů bude ve STOPĚ.

Co je hotovo?

Saperova Padesátka - Máj 2002 - VCD

Velrybářská Výprava 1999 (+ China Creek 2002, poslední vandr

Jirky Živného) VCD, oboje na jednom disku

Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD

Potlach na Bush River 2002 SVCD

Pokud máš DVD doma, tak zastrčíš disk do mašiny a buď to hraje, nebo máš nevhodný typ. V návodu k použití jsou obvykle uvedeny formáty. V negativním případě potřebuješ na nejbližší narozeniny v rodině zakoupit nový, stojí pod \$200 CND a nejlepší zkouškou je vzít disk do obchodu a tam to zkusit přehrát. POZOR. Mnoho mašin nemá uvedeno všechny formáty a přesto je hrají. Computer to hraje také, ale jsou s tím starosti pokud nemáš Windows XP. Můžeš zavolat nebo poslat email, máš-li neřešitelné problémy. V současné době máme krátký program, který hraje SVCD v každém CD-ROM drive. Napiš si o něj, rádi to pošleme přes e-mail (asi 1 MB) Mnoho informací lze dostat také na této web adrese

www.vcdhelp.com/play.htm#svcd

Trampský Spravodaj – v posledním čísle se Brčko nebojácně pouští do ožehavé debaty v článku **Co je trampské a čo nie**. Jedná se jak o písničky tak o všechno ostatní. Jelikož zakladatelé trampingu zapomněli na přesné definice, tak se stalo, že teď se těžko najdou dva trampové v jedné osadě, co by na to měli stejný názor. Kdo je tramp a kdo ne? Co je a co není trampská písnička? Co na vandr patří a co ne? A to ani nechci vzpomenout na nás za hranicemi, kde si trampujeme i když máme zatraceně daleko k česko-slovenským luhům a hájům, hospůdkám, nádražím a trampským chatám. Daleko i k debatám, zda festivaly a ostatní pódiový tramping je trampingem nebo ne.

Totem – nepravidelník trampské osady Nipissing - Ontario. Ojří i Pepan popisují zážitky z cesty na Colorádský potlach 2002. Adresa - Joe Schneider, PO BOX 479, Dowling, ON, Canada, P0M 1R0

STOPA nemá „předplatné“, ale pokud ji chceš dostávat poštou, tak potřebujeme určitý obnos, jak kdo uzná za vhodné. Pokud to „dojde“, tak obvykle občasník posíláme ještě asi rok pravidelně a pak už jen nepravidelně, podle toho jak finanční situace dovolí. Datum na obálce hned za jménem indikuje dobu posledního příspěvku co jsme obdrželi.

Dostali jsme pár dopisů, proč neuveřejňujeme 'pozvánky' na trampské sleziny, potlachy a podobně. Chceš-li se dostat na takové akce, musíš si zajistit pozvánku od pořadající osady. STOPA se může dostat do rukou kohokoli a jak asi víš, trampové jsou „uzavřená společnost“, která se snaží chránit před účastí široké veřejnosti. Pozvánku otiskneme pouze když jsme o to požádáni pořadající osadou.

STOPA je také na WEBU a můžeš si ji stáhnout/natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na trampské stránky:

<http://domov-trampu.home.attbi.com/>

Baron - Colorado
Slovensko

<http://www.tramping.miesto.sk>

http://perso.wanadoo.fr/tramp/index_cz.htm

Francie
Praha

<http://www.volny.cz/pucejtr/>

<http://www.home.sk/web/severka/severka.htm>

D'Ady - Žilina

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

písničky

http://www.geocities.com/kennedy_ts/index.html

Kennedy – Dawson

<http://tramp.hyperlink.cz>

Praha

<http://ivobc.tripod.com/osadnistrana/>

Cwak

Pokud nám pošleš svoji E-mail adresu, tak čas od času můžeš dostat 'update' či různé novinky, jak nám přes internet dojdou. Nemáme žádný pravidelný 'program' na zaslání emailů a nikdy nepředáme adresy nějakým agentům pro 'junk mail'. Ty nenávidíme víc než kdokoli z vás. Všechny "spam" nebo podezřelé zprávy jsou vymazány před otevřením a proto posíláš li nám cokoli, uveď svoje jméno (on subject line). Neposílejte nám žádné "chain letters" jedno s jakými dobrými důvody. Od nás to nejde nikdy dál.

Jestli máš na nás jinou email, nebo poštovní adresu, než je na titulní stránce v záhlaví, tak si ji oprav.

Redakce

Skupinka z podzimní sleziny 2002 v Texasu

Fotografie z Texasu poslal Farář – dostali jsme jich celý kopec a musíme si opravit představu, že Texas je jen nehostinná poušť.